

“ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ”: ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (video)

Όλα ξεκίνησαν εκεί στη σελίδα με τα αραδιασμένα γράμματα.

Γράμματα καλλιγραφικά, ολοστρόγγυλα, καμωμένα με τάξη.

Δεμένα σφιχτά στο λευκό χαρτί μιας και η μαύρη τους μελάνη τα 'δενε με τους καλύτερούς της κόμπους.

Κάπου εκεί λοιπόν στο ξέφωτο μιας συστάδας λέξεων ζούσε ένα μικρούλι κόμμα, ένα... κομματάκι.

Κομψό και χαριτωμένο στεκόταν και παρατηρούσε τους κοντινούς του γείτονες, τα ζωηρά και φωνακλάδικα φωνήεντα που πλειοδοτούσαν στο θόρυβο και τη φασαρία, και τα πιο συνεσταλμένα σύμφωνα που ψιθύριζαν διακριτικά τα μυστικά τους.

Λίγο μακρύτερα, κάνα δυο σειρές παρακάτω δηλαδή, ζούσε μια μικρή τελίτσα, γεμάτη χάρη μέσα στη μαύρη μεταξένια της μελάνη, ολοστρόγγυλη και καλοτυπωμένη.

Παρ' όλη όμως τη χάρη και την ομορφιά της στη δική της γειτονιά δεν έχαιρε και μεγάλης εκτίμησης λόγω της αμελητέας διάστασής της, μα το μικρούλι κόμμα σαν την είδε την ερωτεύτηκε, την ερωτεύτηκε πολύ.

Τη φανταζόταν σαν ένα μαύρο μαργαριτάρι βγαλμένο από τις πιο γαλήνιες θάλασσες ή σαν μια πανέμορφη μαύρη νιφάδα πάνω στο κατάλευκο χαρτί.

Στριφογύρναγε στο νου του να την πλησιάσει, να πάει κοντά της και να της μιλήσει, αλλά η σκέψη και μόνο το έκανε να τρέμει και ντροπαλό καθώς ήταν όλο το ανέβαλλε, όλο το καθυστερούσε.

Αχ, πόσο θα 'θελε να την αγγίξει, να την αγκαλιάσει.

Όπου μια μέρα η ελπίδα σκόρπισε το φόβο, η προσδοκία νίκησε το δισταγμό και δίνοντας ένα σάλτο, με θαυμαστή ευλυγισία ακροβάτη, κατάφερε να φτάσει κοντά της.

Η τελίτσα ξαφνιάστηκε από την παρουσία του, μιας και δεν ήταν συνηθισμένη να την επισκέπτεται κάποιος και μάλιστα με αυτόν τον τρόπο.

"Συγγνώμη αν σε τρόμαξα", είπε το κόμμα ευγενικά και έπειτα συστήθηκε χαμογελώντας.

Η τελίτσα κοίταξε δειλά ολόγυρα της.

"Εμένα... εμένα με λένε ερωτηματικό πια", απάντησε χαμογελώντας κι εκείνη.

Με τον καιρό έγιναν αχώριστοι και από αυτήν την παράξενη συγκατοίκηση γεννήθηκε η αγάπη τους.

Το κόμμα πρόσεχε πολύ την τελίτσα του και την προστάτευε έτσι μικροκαμωμένη που ήταν, γι' αυτό σαν βράδιαζε παρακαλούσε τον φίλο του τον αστερίσκο, που έμενε στην παραπάνω αράδα, να φωτίζει τον ουρανό τους με το δυνατό του φως, κι αμέσως εκείνο μεταμορφωνόταν σ' ένα μικρούλι μισοφέγγαρο, και καθισμένο πλάι της τής έπαιρνε το φόβο.

Μα και η τελίτσα του εμπιστεύτηκε τα όνειρά της. Ήθελε, λέει, να γίνονταν μουσική, να ταξίδευαν μαζί για πάντα και αναρωτιόταν αν θα μπορούσαν ποτέ να σπάσουν τα σχοινιά που τους έδεναν με τον χάρτινο λευκό ωκεανό.

Το μικρούλι κόμμα έκλεισε τα μάτια και ονειρεύτηκε κι εκείνο μαζί της, βάζοντας στο νου του τα λόγια της...

Και ήταν τότε που θέλησε να της δώσει ένα του χάδι, να την αγγίξει, να την αγκαλιάσει, μα δεν τα κατάφερε.

Προσπάθησε να φτάσει κοντά της, περιστρεφόταν γύρω της, όμως η απόσταση παρέμενε αμετάβλητη, σταθερή, πάντα μια ανάσα απ' την τελίτσα.

Απλωνόταν, τινάζόταν, λύγιζε πεισματικά αλλά τίποτα, το λευκό κενό ήταν πάντα παρόν ανάμεσά τους.

Τέλος τεντώθηκε ισιώνοντας τόσο πολύ το σώμα του που μεταμορφώθηκαν κι οι δυο σ' ένα όμορφο θαυμαστικό, ωστόσο και πάλι δεν ήταν αρκετό.

Πτοημένο πια έκανε μια τελευταία προσπάθεια βάζοντας όλη του τη δύναμη, ώσπου για μια στιγμή ένιωσε να την αγγίζει, ίσα-ίσα, με τ' ακροδάχτυλά του, κι έτσι, χωρίς καλά καλά να το καταλάβουν, απ' το αντάμωμα αυτό γεννήθηκε μια νότα, ένας ήχος, μια μουσική, ένα ταξίδι...

Τα αποσιωπητικά της τρίτης αράδας (μακρινοί συγγενείς της τελίτσας), που κοιτούσαν με αγωνία, έκπληκτα τους είδαν να χάνονται και μόλις που πρόλαβαν να τους χαιρετίσουν σηκώνοντας τα μικρά τους χέρια.

Φυσικά στη γειτονιά υπήρξε μεγάλη αναστάτωση, αφού κανείς δεν κατάλαβε που πήγαν και κρύφτηκαν οι δυο μικροί φυγάδες. Τα φωνήεντα και οι τόνοι αναστάτωσαν όλο τον κόσμο με τις δυνατές φωνές τους, αλλά και τα μουρμουρητά των συμφώνων δεν ήταν αμελητέα.

Όλοι μιλούσαν γι' αυτήν την περίεργη εξαφάνιση, όλοι αναρωτιόντουσαν τι να απέγιναν, μα με τον καιρό -κι έτσι μικρά που ήταν- ξέχασαν την ύπαρξή τους, αποδίδοντας αυτή την ανεπαίσθητη παράληψη στο "δαίμονα" του τυπογραφείου, και μόνο τα αποσιωπητικά, αμίλητα και μυστικοπαθή, απέμειναν να

θυμούνται αυτή τη μικρή ιστορία.

Το παραμύθι αυτό είναι εμπνευσμένο από το επετειακό λογότυπο του Ίκαρου για τα εβδομήντα του χρόνια και περιλαμβάνεται ανάμεσα σε 38 ακόμα κείμενα στο βιβλίο “Για μια επέτειο”.

Αντώνης Δημητρακόπουλος 2013

Δεκέμβριος 2013

Εκδόσεις Ίκαρος

**Από Palmografos.com: Palmografos.com – “Μια μικρή ιστορία”:
Παραμύθι του Αντώνη Δημητρακόπουλου (video)**